

1. NODAĻA

Iepazīsties ar Džo Tupeni!

Vai tu jebkad esi prātojis, kā būtu, ja tev piederētu
miljons mārciņu?

Vai miljards.

Vai triljons.

Vai varbūt bezgalīgiljons.

Iepazīsties ar Džo Tupeni!

Mazais miljardieris

Džo nebija jāiztēlojas, kā būtu, ja viņam piederētu ļoti, ļoti, ļoti daudz naudas. Viņam bija tikai divpadsmit gadu, bet viņš jau bija neprātīgi, neticami bagāts.

Džo bija viss, ko viņš jebkad varētu vēlēties.

- 100 collu platekrāna plazmas televizors ar augstu attēla izšķirtspēju katrā istabā ✓
- 500 pāri *Nike* sporta apavu ✓
- *Grand Prix* sacīkšu trase dārzā ✓
- Suns robots no Japānas ✓
- Golfa mašīna ar numura zīmi “TUPENIS 2”, ar ko apbraukāt plašo dārzu ✓
- Ūdens slīdkalniņš, kas veda tieši no viņa guļamistabas uz iekštelpu baseinu olimpisko spēļu standartu izmērā ✓

Iepazīsties ar Džo Tupeni!

- Visas pasaules datorspēles ✓
- 3D mājas kinoteātris pagrabā ✓
- Krokodils ✓
- Masiere, kas pieejama visu diennakti ✓
- Boulings ar desmit celiņiem mājas pagrabā ✓
- Biljarda galds ✓
- Popkorna automāts ✓
- Skeitparks ✓
- Vēl viens krokodils ✓
- 100 000 mārciņu kabatas naudas nedēļā ✓
- Atrakciju parks dārzā ✓
- Profesionāla ierakstu studija bēniņos ✓
- Visa Anglijas futbola izlase par viņa treneriem ✓
- Īsta haizivs akvārijā ✓

Mazais miljardieris

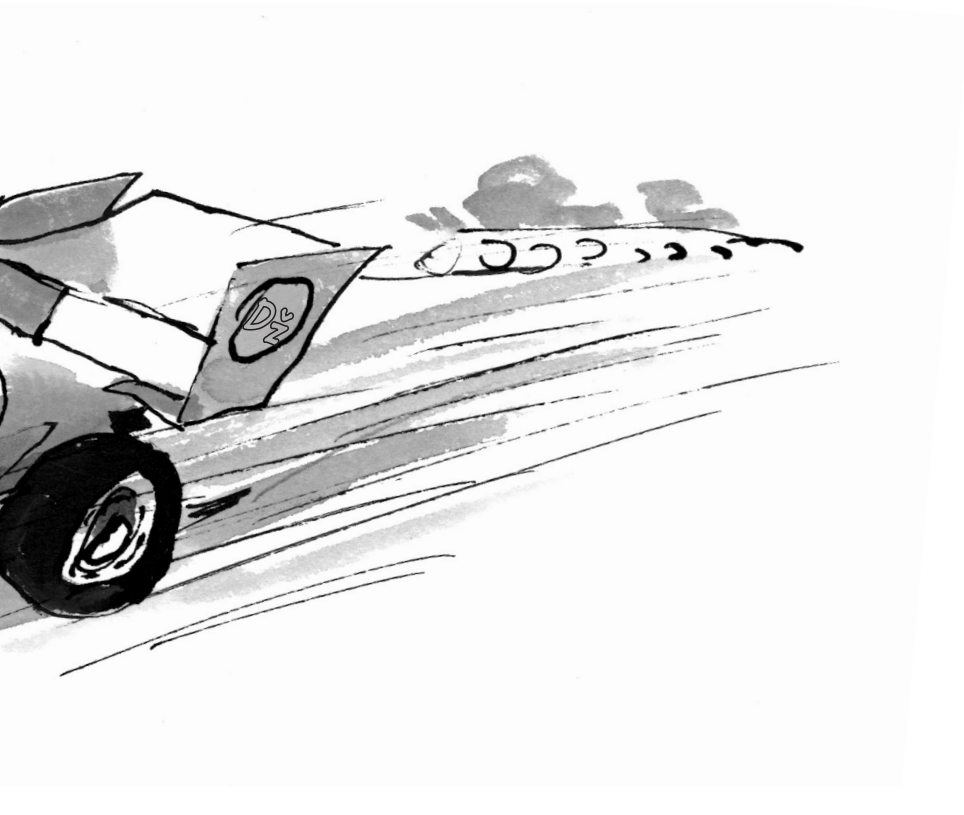
Īsāk sakot, Džo bija viens pamatīgi izlutināts zēns. Viņš mācījās smieklīgi greznā skolā. Brīvdienās viņš devās privātajā lidmašīnā. Reiz viņš pat panāca, ka uz dienu tiek slēgta “Disnejlenda”, lai tikai pašam nebūtu jāstāv nevienā rindā.

Šis ir Džo. Viņš brauc savā privātajā sacīkšu trasē ar savu Pirmo formulu.

Iepazīsties ar Džo Tupeni!

Dažiem ļoti bagātiem bērniem tiek izgatavoti miniatūri automašīnu modeļi. Džo nebija viens no viņiem. Viņš gribēja, lai viņa Pirmās formulas mašīna tiek izgatavota vēl *lielāka* par īsto. Redzi, zēns bija diezgan apaļīgs. Bet tas jau bija gaidāms, vai ne? Arī tu tāds būtu, ja varētu atļauties nopirkt visu pasaules šokolādi.

Tu noteikti esi pamanījis, ka Džo šajā zīmējumā ir viens pats. Godīgi sakot, braukt pa sacīkšu trasi vienam pašam nav diez ko interesanti, pat ja ir nejēdzīgi daudz naudas. Ir vajadzīgs kāds, ar kuru sacensties. Problēma tāda, ka Džo nebija draugu. Neviena.

- Draugi

Braukt ar Formulas 1 mašīnu un atvērt lielā “Mars” batoniņa iepakojumu ir kaut kas tāds, ko nekad nevajadzētu mēģināt īstenot vienlaikus. Bet bija pagājis jau kāds brīdis, kopš Džo pēdējo reizi bija ēdis, un viņš bija izsalcis. Iebraucot līkumā, viņš ar zobiem atplēsa batoniņa iepakojumu un nokoda lielu gabalu gardās riekstu un karameles masas šokolādes glazūrā. Diemžēl Džo tagad turēja stūri tikai ar vienu roku, un, kad mašīnas riteņi pieskārās apmalei, viņš auto vairs nespēja novaldīt.

Daudzu miljonu vērtā Formula 1 nobrauca no trases, apmeta kūleni un ietricās kokā.

– Neraizējies, Džo, – tēvs sacīja. – Es tev nopirkšu citu.

Džo iegāzās dīvānā blakus tētim.

– Starp citu, daudz laimes dzimšanas dienā, Džo, – Tupeņa kungs sacīja un pasniedza dēlam aploksni, pat neatraujot skatienu no meitenes 3. lappusē.

Džo aizrautīgi vēra vaļā aploksni. Cik daudz naudas viņš saņems šogad? Apsveikuma kartīte, uz kuras bija rakstīts “Daudz laimes 12. dzimšanas dienā, dēls!” tika ātri vien aizmesta, lai zēns tiktu pie čeka.

Džo tik tikko spēja noslēpt vilšanos. – Viens miljons mārciņu? – viņš saviebās. – Un tas ir viss?

– Kas par lietu, dēls? – Tupeņa kungs jautāja, noliekot avīzi uz mirkli malā.

– Tu uzdāvināji man miljonu jau *pagājušogad*, – Džo činkstēja. – Tad man palika vienpadsmit. Tagad, kad man aprit divpadsmit, man taču pienāktos vairāk, vai ne?

Tupeņa kungs iebāza roku dārga zīmola spīdīgā, pelēkā uzvalka kabatā un izvilka čeku grāmatiņu. Uzvalks bija briesmīgs un vienlaikus briesmīgi dārgs. – Atvaino, dēls, – viņš sacīja, – izrakstīšu tev čeku par diviem miljoniem.

Tev jāzina, ka Tupeņa kungs vienmēr nav bijis tik bagāts.

Vēl pavisam nesen Tupeņu ģimene dzīvoja pavisam pieticīgi. Sākot no sešpadsmit gadu vecuma, Tupeņa kungs strādāja milzīgā fabrikā pilsētas nomalē, kur ražoja tualetes papīru. Viņa darbs bija ļoooooti garlaicīgs. Viņam bija jārullē tualetes papīrs ap kartona caurulītēm.

Rulli pēc ruļļa.

Dienu pēc dienas.

Gadu pēc gada.

Desmitgadi pēc desmitgades.

Tupeņa kungs darīja šo darbu, līdz gandrīz visas cerības jau bija zudušas. Viņš katru dienu stāvēja pie

konveijera lentes kopā ar simtiem tikpat nogarļai-kojušos darbinieku, atkārtojot to pašu notrulinošo darbu.

Katru reizi, kad papīrs bija uzritināts uz kartona cilindra, viss sākās no jauna. Un katrs tualetes papīra rullis bija līdzīgs iepriekšējam. Tā kā viņu ģimene bija tik nabadzīga, Tupeņa kungs mēdza gatavot dzimšanas dienas un Ziemassvētku dāvanas dēlam no tualetes papīra ruļļu kartona caurulītēm. Tupeņa kungam nekad nebija pietiekami daudz naudas, lai nopirktu Džo jaunākās rotaļlietas, bet viņš pagatavoja dēlam kartona cilindru sacīkšu mašīnu vai cietoksni komplektā ar vairākiem dučiem zaldātiņu. Lielākā daļa mantu tika ātri saplēstas un nonāca atkritumu kastē. Tomēr Džo bija izdevies saglabāt nožēlojamu raķeti no kartona caurulītēm, lai gan viņš nespētu paskaidrot, kāpēc nav to aizmetis.

Vienīgais labums bija tāds, ka, strādājot šajā fabrikā, Tupeņa kungam bija ļoti daudz laika sapņot.

Kādu dienu viņam ienāca prātā doma, kas uz visiem laikiem mainīja dibena slaucīšanas paradumus.

Kāpēc gan neizgatavot tualetes papīra ruļļus, kam papīrs no vienas puses būtu sauss, bet no otras – mitrs? – viņš iedomājās, tinot todien jau tūkstošo papīra rulli. Tupeņa kungs turēja šo ideju lielā slepenībā un stundām ilgi strādāja sava mazā dzīvoklīša vannasistabā, lai pagatavotu ideālu divpusējo tualetes papīru.

Mazais miljardieris

Kad Tupeņa kungs beidzot laida “Svaigdupsi” pārdošanā, tas nekavējoties kļuva pieprasīts. Tupeņa kungs katru dienu visā pasaulē pārdeva miljards tualetes papīra rullītu. Un par katru pārdoto rulli viņš saņēma 10 pensus. Beigās viņam bija briesmīgi daudz naudas, kā to pierāda šis vienkāršais matemātikas vienādojums.

$10 \text{ pensu} \times 1\,000\,000\,000 \text{ rulli} \times 356 \text{ dienas}$
 $\text{gadā} = \text{baigais piķis.}$

Džo Tupenim tolaik, kad iznāca pirmais “Svaigdupsis”, bija tikai astoņi gadi, un viņa dzīve vienā elpas vilcienā tika sagriezta kājām gaisā. Pirmkārt, izšķīrās viņa mamma un tētis. Izrādījās, ka Džo mammai Kerolai daudzus gadus bijusi vētrains dēka ar vietējās skautu nodaļas vadītāju Alanu. Viņa šķiroties saņēma desmit miljardus mārciņu, un Alans nomainīja savu kanoe laivu pret milzīgu jahtu. Pēdējo reizi, kad kāds

par abiem bija dzirdējis, Kerola ar Alanu burāja kaut kur pie Dubaijas krastiem, katru rītu brokastīs ēdot kraukšķīgās riekstu pārslas, uz kurām uzliets dārgs šampanietis. Džo tēvs diezgan ātri atguvās no šķiršanās un sāka satikties ar meitenēm no laikraksta “Sun” 3. lappuses. Šīs neskaitāmās skuķes nāca un gāja.

Drīz vien tēvs ar dēlu pārcēlās no šaurā irētā dzīvoklīša uz milzīgu, greznu savrupnamu. Tūpeņa kungs to nodēvēja par Svaigdupša Torņiem.

Māja bija tik liela, ka to varēja saskatīt pat no kosmosa. Pagāja piecas minūtes, kamēr pa piebraucamo ceļu varēja aizklūt līdz parādes durvīm. Jūdzēm garā grants ceļa abās pusēs slējās simtiem tikko dēstītu, spirtu kociņu. Mājā bija septiņas virtuves, divpadsmit dzīvojamās istabas, četrdesmit septiņas guļamistabas un astoņdesmit deviņas vannasistabas.

Lielākajās vannasistabās pat bija iebūvētas mazākas vannasistabas. Un dažās no iebūvētajām vannasistabām bija iekšā vēl citas vannasistabas.

Lai gan Džo te dzīvoja jau vairākus gadus, viņš bija paspējis izpētīt tikai kādu ceturto daļu mājas. Milzīgajā dārzā bija tenisa korti, ezers ar laivām, helikoptera nosēšanās laukums un pat 100 metru garš slēpošanas nobrauciens, ko papildināja mākslīgā sniega kalni. Visi krāni, durvju rokturi un pat tualetes podu sēdekļi bija no tīra zelta. Paklāji bija gatavoti no ūdeņādas, tēvs ar dēlu dzēra svaigi spiestu apelsīnu sulu no nenovērtējamiem, seniem viduslaiku biķeriem, un kādu laiku viņiem bija sulainis, vārdā Otiss, kurš bija orangutans. Diemžēl viņu nācās atlaist.

– Vai es varu dabūt arī *īstu* dāvanu, tēt? – Džo jautāja, ieliekot čeku bikšu kabatā. – Es gribu teikt, man jau ir daudz naudas...

– Pasaki man, ko tu vēlies, dēls, un es likšu, lai kāds no maniem asistentiem tev to nopērk, – Tūpeņa kungs sacīja. – Varbūt tu vēlies saulesbrilles ar zelta stikliem? Tādas uzliekot uz acīm, gan neko nevar redzēt, bet tās maksā ļoti dārgi.

Iepazīsties ar Džo Tupeni!

Džo nožāvājās.

– Varbūt motorlaivu? – tēvs piedāvāja.

Zēns pārbolīja acis. – Man jau divas ir, esi aizmirsis?

– Piedod, dēls. Un kā būtu ar miljons mārciņu vērtu dāvanu karti grāmatu veikalā?

– Cik apnicīgi! Cik garlaicīgi! – Džo sauca, nikni piecērtot kāju. Šim puikam nu gan bija augstākā līmeņa problēmas!

Tupeņa kungs izskatījās apjucis. Viņš nezināja, kas pasaulē vēl būtu tāds, ko viņš varētu nopirkt savam vienīgajam dēlam. – Ko tad tu gribi, dēls?

Džo pēkšņi kaut ko iedomājās. Viņš iedomājās, kā brauc pa auto trasi, vienmēr sacenzdamies tikai pats ar sevi. – Ir kas tāds, ko es tiešām vēlos, – viņš vilcinoties sacīja.

– Kas tas ir, dēls? – Tupeņa kungs jautāja.

– Draugs.